

Prestaňte predstierať, že ste kresťania

illbehonest.com/slovak

Zoe Williams

A môj strýko zomrel. Vlastne to bol môj prastrýko, a boli sme si veľmi blízki. Bol to pre mňa veľký šok, pretože som za neho neustále modlila. Modlila som sa už ako dieťa. Nerozumela som tomu, ale aj tak som nemala v sebe žiadnu horkosť voči Pánovi. Stále som sa modlila za zvyšok rodiny. A potom si pamätám, ako som začala chodiť na strednú školu. A ako som tam začala chodiť, zrazu začali prichádzať veci, viete, ako hovorí Božie Slovo. Prídu veci a uchvacujú Slovo preč od vás. V tomto bode môjho života som stále netušila, čo je to evanjelium. Kradli mi každý kúsok pravdy, ktorú som mala.

Prichádzali priatelia a vôbec celá stredná škola, tak mnoho vecí, mnoho vecí. A priatelia, ktorých som mala, boli v úplne rovnej situácii ako ja. Nikdy sme nemali žiadnu skutočne kresťanskú výchovu, nič. A ja som tomu skrátka nikdy plne neporozumela. A potom to začalo byť také, že som sa takmer cítila trápne pred nimi, že by som vôbec myslela na Ježiša Krista alebo na to, že Boh existuje. Samozrejme, ako prechádzate cez strednú školu, stretnete sa s teóriou evolúcie. A valí sa to všetko na vás z televízie, zo strednej školy, zo života. Neujdete pred tým. A zrazu som bola v stave, že "Jasné, samozrejme, že nie je žiadny Boh." Viete, normálne som to... ..pamätám si, ako sa učiteľ na strednej škole opýtal: "Kto z vás verí v Boha?" A ja si pamätám ako som sa obzerala po triede mysliac si, že nikto ruku nezdvihne. Pamätám si, že jedno dievča, Jennifer Cleggová, zdvihla ruku - musela sa tak báť. Ona zdvihla ruku a ja som si len pomyslela "Wow, aké hlúpe, viete - aké hlúpe." A pamätám si ako učiteľ povedal: "Takže predpokladám, že všetci ostatní ste ateisti.", a všetci zrazu rýchlo zdvíhali ruky. Ako keby to bolo niečo, čím sa človek má chváliť. "No jasné, samozrejme, som ateista!" A to je v podstate to, v čom som bola na strednej škole.

A potom, samozrejme, môj život tak aj vyzeral, pretože "Boh neexistuje." "Nezodpovedám sa nikomu. Čo na tom záleží." Nehovorím, že by som bola nejaká totálne strašná osoba. Ale na druhej strane, ako som dospievala, tak som ani necekla o veciach, ktoré sa v tých rokoch stali. Hanbila by som sa.

A potom som stretla Kevina. Boli sme veľmi mladí a náš spoločný život bol len... v skutočnosti len klasický svetský vzťah. Poznáte to, "Veď sa nemusíte brať." "Stále môžete robiť to, čo naozaj chcete robiť." "Nemusíte sa nijako zaväzovať." A potom sme sa zasnúbili a boli sme zasnúbení asi 10 rokov. (sarkazmus)

Potom som otehotnela, čakala som nášho najstaršieho syna, Dylana. A život sa začal meniť... Čakali sme dieťaťko, neboli sme zobratí, a proste si myslím, že život sa do nás zaboril. Že onedlho budeme rodičia a máme zodpovednosť. A potom to bolo príšerné a... rozišli sme sa.

A potom, keď som porodila Dylana, (plačúc), prepáčte. Keď som porodila Dylana, myslím, že Dylan mal asi dva, nie, nie, mal asi šesť mesiacov, pamätám si, že som chcela od života utiecť, som k vám úprimná, vtedy som chcela od všetkého ujsť. A potom Kevin - jedno

ráno som sa zobudila, a on tam skrátka nebol. Bola som v tomto dome v tom čase, pretože sme sa sem nast'ahovali, keď som mala Dylana. Toto bolo asi o šesť mesiacov neskôr. On tam nebol a ja som rozmýšľala "Kam išiel, kde je?" A budem úprimná, vtedy som si myslela: "Odišiel, nevráti sa." Viete, že už toho mal dosť a už sa nevráti. A potom okolo večere sa vrátil domov, a ja som sa ho pýtala "Kde si bol, kde si bol?!"

A on povedal "Neviem, len som sa zobudil dnes ráno a Pán sa ma dotkol." No, nepovedal "Pán sa ma dotkol", ale povedal len, že cítil, že musím ísť do kostola. A bol to kostol miestnej Anglikánskej cirkvi. Pamätám si ako som si myslela "Kostol?" "Načo chodí do kostola, toto je šialené!" Viete, "Kto dnes chodí do kostola?"

A on tam začal chodiť každú nedeľu a vracal sa, a Pán ho skrátka posielal stále do kostola. A Kevin nebol v tomto bode obrátený. Potom tam začal brať aj mňa, pretože mu všetci hovorili, "Ale veď prived' priateľku aj syna." Viete - "Prečo nechodia aj oni?" A tak som tam začala chodiť s Kevinom. A pamätám si, ako sme chodili do tejto Anglikánskej cirkvi, som si tak uvedomila "Toto je ako keby ma niekto zobral do minulosti." Vracali sa mi všetky tie spomienky.

Ako som bola s škole, v kostole, so starou mamou. A pamätám si, že som začala spievať piesne a tak. A... ja neviem... Niečo sa vo mne ako keby začalo rozsvetecovať. Stále som nepoznala pravdu; stále som nepoznala evanjelium, ale bolo tam niečo, viete, niečo ako keby Pán konal nejakú prácu.

Myslím, že som tam bola asi sedem rokov a po tých siedmych rokoch, jedného dňa... ...asi ste počuli Kevinovo svedectvo. Neviem. Jedného dňa bol Kevin v záhrade. A pamätám si, že v ten deň prišiel domov a nemohol sa upokojiť. Stále sa prechádzal dookola. Netušili sme vtedy, čo to znamená byť znovuzrodený. Nevedeli sme to. Ale od toho dňa sa Kevin jednoducho zmenil. Jednoducho sa úplne zmenil, ale potom, viete, nebolo to, že by sa všetko nejako... ...nejako zmenilo na dobré.

Potom to bol pre mňa ešte ťažší boj, pretože som si myslela "Čo sa to deje, čo sa to deje?" A jediné, čo Kevin robil, bolo, že si stále čítal svoju Bibliu. Šiel na každé zhromaždenie Anglikánskej cirkvi, nevynechal ani jedno. A potom začal písať články do časopisu. Mal skrátka vášeň pre Boha. Ale potom som ja začala čítať Bibliu. Ale miesto toho, aby som ju čítala, aby som našla pravdu, čítala som ju, aby som našla v nej chyby. A zakaždým, keď som tam našla niečo, čo ma skutočne rozčúlilo, ako napríklad, keď Ježiš hovorí "vylúpni si oko" a "odsekní si pravú ruku", ja som sa skrátka chytala týchto veršov a len som hovorila "Toto je smiešne." "Ako toto môžu ľudia robiť?" "To je totálny nezmysel." Čohokoľvek som sa mohla chytiť, to som... takmer som sa začala snažiť zničiť Kevinovu vieru. Skrátka som nechcela Bibliu.

Ale potom si pamätám, že Kevin potom odišiel do cirkvi Calvary Chapel, a tam som stretla skutočne nádherných ľudí. Ale vzhľadom k tomu, že tí ľudia boli tak milí a krásni, tak som začala robiť to, že som sa pokúšala zapadnúť. Čo je tá najhoršia vec, ktorú môže ktokoľvek urobiť. Nikdy sa nepokúšajte zapadnúť, ak viete, že nemáte pokoj s Bohom, nikdy sa nesnažte zapadnúť. To je to najhoršie, čo môžete urobiť. A tak preto, lebo som sa snažila zapadnúť, pokúšala som presvečiť samu seba, že v skutočnosti poznám Pána. Viete, snažila som presvedčiť samu seba, a tak potom... pretože všetci boli tak milí, tak starostliví a ja som si čítala Bibliu... čítala som si ju, ale nečítala som ju... nečítala som ju pre úprimné hľadanie pravdy a toho, čo chce Boh pre môj život. Čítala som si ju bez toho, aby som tomu skutočne verila, Božím zaslúbeniam, tomu, čo som čítala.

Ďalším príkladom toho, ako som vtedy myslela, bolo, keď som sa hanbila, keď sme boli

na návšteve u rodiny a priateľov a ja som si vždy myslela "Ach nie, Kevin, nezačni hovoriť o Pánovi, prosím nie tu." "Nezačni hovoriť o Pánovi, prosím, tu nie." A nemohla som sa uvoľniť zo strachu, že Kevin by mohol naozaj začať niekomu hovoriť, viete, o Pánovi. A pamätám si, že dokonca aj v aute, keď sme mali niekedy pustenú hudbu a mali sme spustené okno, a ja som si myslela, že ľudia vonku môžu počuť kresťanskú hudbu, tak som chcela zatvoriť okná. Bolo to všetko len... ..bolo to, ako keby mi to bolo trápne.

A potom - trošku prejdem viac dopredu. Kevin bol požiadany, či by nemohol robiť pastora v zbore vo Fleetwoode. Tak sme tam šli a v tomto bode som si skrátka myslela, že poznám Pána. Cítila som, že rastiem a že som sa mnohé naučila. Presviedčala som sa, že mám s Pánom pokoj. Totálne som presvedčila samu seba, že som s Pánom zmierená. Vo Fleetwoode sme mali nádherný čas, a opäť, keď sa Kevin začal dotýkať evanjelia, a počas jednej kázne, ktorá bola o znovuzrodení, tak tam bolo mnoho ľudí, ktorí boli veľmi nahnevaní, pretože Kevin kázal, že musia byť znovuzrodení. Úžasná vec bola tá, že táto kázeň aj mňa trochu nahnevala. Pamätám si, ako som zamyslená šla domov a povedala som Kevinovi, "Nemôžeš takto kázať, toto je Anglikánska cirkev, takto tu kázať nemôžeš." "Hovoriť ľuďom, že musia byť znovuzrodení; pozri, koľko ľudí si urazil. To je koniec." Nebola som lepšia ako oni, ale na druhej strane som stále nevedela, že som ako oni, ja som si myslela, že poznám Boha.

A miesto toho, aby som Kevina podporila, som ho ťahala nadol. Len som ho ťahala nadol a nadol. Nebola som vôbec zbožnou manželkou. Bola som hrozná.

A potom si pamätám, že som šla do kúpeľne v našom dome vo Fleetwoode, a pamätám si ako som si kľakla na podlahu, a dokonca som povedala Pánovi... ..a to bolo po prvý raz, že som skutočne akosi prišla k Bohu vďaka, že nemám kam inam by som šla, musela som prísť, pretože vtedy to bolo pre nás skutočne zúfale. A pamätám si ako som si kľakla na podlahu v kúpeľni a povedala som, "Pane, kde..., Pane čo sa to deje? Čo sa deje? Sme v tomto zbore, a mne sa zdá, že ľudia chcú, aby sme odišli." "Kam ideme? Čo máme robiť?" A dokonca mi prišiel verš z Písma, kde Pán Ježiš povedal "Líšky majú svoje skrýše a nebeskí vtáci svoje hniezda... ..ale Syn človeka nemá, kde by hlavu sklonil." A teraz len hovorím, Božia milosť, že ku mne vôbec vtedy hovoril. Keď som bola od Neho na míle ďaleko, viete - Božie milosrdenstvo, Božia milosť. A tak som sa zdvihla z podlahy a bolo to ako odpoveď, a ja som vedela od toho bodu, že tam nezostaneme. Viete, ani sme nemuseli čakať, čo povedia ľudia. Bolo to ako keby nám sám Pán povedal, že odchádzame.

Toto bolo v roku 2009. Na vianoce 2009 sme sa vrátili sem. A keď sme sa vrátili, viete, ja som všetky svoje nádeje vkladala do Kevina, že bude mať ten zbor, a že budeme žiť v tom krásnom domčeku, viete, a že budeme mať nádhernú cirkev, skrátka som mala v hlave všetky tieto hlúpe rozprávky, a tak, keď sme sa vrátili, bolo to, ako keby Pán podo mnou podtrhol koberec, všetky moje nádeje a moje sny boli proste fuč. Tak sme sa vrátili do tohto domu a ja som upadla do totálnej depresie. Úplnej a absolútnej depresie, pretože... som už vôbec nevedela, kde som, nevedela som vôbec, čo máme robiť, môj život bol len... bola som skrátka neustále v depresii. Len som dookola upratovala, a potom som si prečítala knihu od Martyna Lloyd-Jonesa s názvom "Duchovná depresia", a pomohlo to.

A tak som začala Boha hľadať trochu úprimnejšie. No a potom, bolo to v roku 2009, bolo to 9. marca, pondelok ráno. Sedela som v tom kúte, kde Evelyn sedela počas biblickej skupinky, a len som, bola som skutočne na dne, a večer predtým som si čítala list Rimanom, a

nečítala som si kapitolu 10. Čítala som si kapitolu 11. Kde v podstate Pavol hovorí o viniči a o tom, že keď sme doň vstúpení, o čo viac by sme mali žiť pre Krista. Ale to bolo také, nič to so mnou nerobilo, moja myseľ bola všade a nikde. Potom moje oči padli na Rimanom 10:13. A predtým som počula ľudí hovoriť, že niekedy, keď čítajú Bibliu, je to ako s 3D okuliarmi, že Slovo na nich akoby vyskočí. A to je to, čo sa stalo - skrátka som uvidela verš, ktorý hovoril "Lebo každý, kto bude vzývať meno Pánovo, bude spasený." A tej noci som šla spať plačúc nad týmto Slovom. Povedala som, "Pane, Tvoje Slovo hovorí, že každý, kto bude vzývať meno Pánovo, bude spasený. Povedala som "Pane, ja neviem, či si ozajstný, ja neviem, či si reálny, ale Tvoje Slovo hovorí toto." Povedala som "Pane, zachráň ma!" A tej noci som bola takto, len som plakala a mala som na sebe bremeno, ktorého váhu vám neviem opísať. Tú váhu, čo na mne bola. Ako som povedala, sedela som tam, kde sedela Evelyn. Ale v to nasledujúce ráno, som len povedala "Bože, ja takto nemôžem pokračovať, včera večer som Ťa prosila, "Pane, Tvoje Slovo hovorí, že každý, kto bude vzývať meno Pánovo, bude spasený." a necítim sa iná. A tak som odtiaľ vstala, šla som do kuchyne, A tam som Bohu vyliala svoje srdce. Absolútne všetko. Akýkoľvek hnev, ktorý som mala voči ľuďom, rodine, priateľom, Kevinovi. Všetko vyšlo von. Absolútne všetko, čo som mala na srdci proste vyšlo von k Bohu. Bolo to úplne všetko: všetky tie chvíle, keď som sa ľutovala, všetok môj hriech vyšiel von.

A potom, ako som len vylievala všetko pred Bohom, náhle to bolo, ako... Neviem to ani opísať. Bolo to ako keby Pán skrátka... Neviem. Bolo to, ako keď si vyzliekate košeľu ponad hlavu a je obrátená naruby. Pán toto urobil mne. Ukázal mi samu seba, a po prvý raz v živote, veci, ktoré som uvidela, to, čo mi Pán ukázal v to ráno, bolo absolútne nechutné. Nikdy som nevidela tak odpornú bytosť a to ma úplne zlomilo. Pretože ja som bola tou nechutnou bytosťou a Pán mi skutočne ukázal môj hriech. A potom zrazu, bolo to ako... ..neviem to ani opísať, bolo to ako videnie.

Ako videnie kríža a takmer ako keby som videla Pána Ježiša na kríži. Po prvý raz v živote som skutočne videla, že som hriešnik. A uvidela som, že Pán Ježiš Kristus skutočne zomrel za mňa, za moje hriechy. Po prvý raz v živote. A to ma absolútne zlomilo. Zlomilo ma to a ja som len... Len som k Pánovi prišla a povedala som Mu "Pane, odpusť mi, ako si vôbec dovoľujem hovoriť tieto veci o tých ľuďoch." "Ako si to môžem dovoliť povedať o mojom manželovi, ako môžem povedať..."

A potom to bolo ako... Viete, keď bol Pán pokrstený, je napísané, že Duch Boží na Neho zostúpil ako holubica. To je najbližšie k tomu, ako to opísať. Bolo to ako keby Duch Boží... proste to bol pokoj, absolútny pokoj, a celé to bremeno, ktoré som niesla so sebou po celý život, jednoducho... ako keby ho niekto zobral. Bolo preč. Bolo to ako o tom píše John Bunyan v "Ceste pútnika", že mal na sebe ten veľký batoh, a zrazu z neho ten batoh spadol, také to bolo. Cítila som, že som slobodná, a po prvý raz vo svojom živote to bolo... bolo to úplne extatické... bolo to nádherné. A ja som len poskakovala, bolo to, ako keby práve vyšlo slnko a zasvietilo cez okno do kuchyne. Bola som ako "Wow, som slobodná, On mi odpustil, Pán Ježiš mi odpustil." A tak som len poskakovala a vyskákala som z kuchyne a utekala som hore po schodoch.

A keď som prišla na vrch schodov, pomyslela som si, "Ja to nemôžem povedať Kevinovi!" "Že ma Pán spasil. On si myslí, že som už spasená." Ale nemohla som mu to nepovedať. Musela som doskákať až do spálne, kde Kevin práve čítal Bibliu. A som spustila "Kevin, Pán ma spasil, Pán ma spasil, Pán ma spasil!" A Kevin zostal úplne bez slov a

nevedel, čo má povedať, lebo som toho bola proste plná. A nemohol ma zastaviť, ako som neustále hovorila. Bola som tak rozrušená. A potom som sa začala len usmievať a on sa smial a potom prišli deti... Šla som naspäť dole, a neviem. Zvyšok dňa bol pre mňa jednoducho úžasný. Bolo to absolútne úžasné a nádherné.

Pamätám si, ako moja mama k nám prišla v ten deň. Povedala som jej, čo sa stalo. A ona sa to snažila proste len vysvetlením zmazať "No, len si si vyliala srdce, vieš." "Cítiš sa lepšie. Dobre si si poplakala." "Ale vieš, vtedy sa všetci cítia lepšie." A ja som jej povedala "Ale nie!" Hovorím jej "Mami, ty tomu nerozumieš." A pamätám si ako odchádzala, tak som ju šla objasť. A ako som ju šla objasť, zrazu som mala taký pocit, bolo to ako... ..ako ťažoba, keď som ju šla objasť. Ako bremeno. Bol to Pán, ktorý mi hovoril "Tvoja mama ma nepozná." "Tvoja mama ma nepozná a ty vieš, kam teraz ide." A ja som zrazu pocítila veľký žiaľ nad dušou mojej mamy.

A želám si, aby sa toto bremeno niekedy vrátilo, viete, bremeno za stratených. Pretože niekedy cítim, ako keby som Pánovi robila medvediu službu. Pretože cítim, že nerobím dosť. Mala by som. Niekedy cítim, že by som mala ísť k rodine a sadnúť s nimi. S každým z nich, a možno to je to, čo mi Pán hovorí práve teraz. Tak to bol deň, kedy som prišla k Pánovi.

A pamätám si, že asi týždeň potom, som v skutočnosti začala strácať ten pocit bytia hore s Pánom. Pretože som nečítala Bibliu. Pretože som žila na duchovnom zážitku. Bolo to takmer ako "Ja teraz už Slovo nepotrebujem." Ale potom som si spomenula na jednu pieseň... v ten týždeň som šla na pohreb. Bol to pohreb môjho strýka a v tej piesni bolo "Neboj sa, lebo som ťa vykúpil." "Povolal som ťa tvojím menom, môj si ty!" A ja som nemala ani šajnu, že je to z knihy Izaiáša (v Biblii). A až keď mi to jeden priateľ povedal, že je to Izaiáš a ja som si to Písmo prečítala, a na tomto Slove teraz stojím. "Lebo som ťa vykúpil. Povolal som ťa tvojím menom, môj si ty!" To je teraz moje Slovo, už naveky. A to druhé samozrejme tiež, "Lebo každý, kto bude vzývať meno Pánovo, bude spasený."

A tak som sa len chcela uistiť, aby ste to vedeli... Ak tu niekto je, kto cíti, že Boha nepozná - čítajte Božie Slovo. Verte tomu, čo hovorí a proste o to, čo vám hovorí, aby ste prosili. Nech ste ktokoľvek. To je moje svedectvo.

<http://illbehonest.com/slovak/Prestante-predstierat-ze-ste-krestania-Zoe-Williams>